

Ruth Staff-Hansen ummælir:

Musikcafé i Skálavík

Talenterne blomstrer på Sandoy skrivar Ruth Staff-Hansen í hesum ummælinum av einum tónleikatiltaki í Skálavík í fjør, sum hon og onnur skipaðu fyri. Tiltakið "Musik-café" varð hildið 14. juli í fjør í Kelduni í Skálavík. Við í tiltakinum vóru bæði ung og tilkomin. Í ummælinum veitir Ruth Staff-Hansen sandoyingum stóra tøkk fyri væleydnaða tiltakið og hon krógvar ikki, at hon hevur sera stóran tókka og virðing fyri oyggjafólkinum. (Vit skulu gera vart við, at blaðið hevur havt ummælið liggjandi í eina tíð, men vit sanna kortini orðafellið: Betri seint enn ongantíð, blaðm.)

Nu hvor ferietiden er ved at ebbe ud og den store fest, Ólavsøkan er overstået, bliver der måske tid og kræfter til at tænke på andre tiltag.

Jeg skylder at fortælle læserne, hvordan det gik med vores lille eksperiment at holde Musik-café i Skálavík.

Man har spurgt mig, hvad en Musik-café er, men nu, hvor to unge færingar starter sådan i Aarhus, så bliver man nok efterhånden klar over det.

De mennesker, som kom i Ungmannahúsið her den 14. juli og oplevede et par meget hyggelige timer, ved nu, hvad en Musik-café kan være, også selv om vi, der forestod den, absolut ikke er professionelle. Det synes derimod de optrædende at være, og det gjorde, at hele aftenen blev sådan en suc-

ces, at der herskede sådan vidunderlig varm og positiv stemning fra først til sidst.

Programmet startede med violinspil, en hel lille koncert, udført af tre små piger her fra Skálavík, som spillede fint og flot, under ledelse af musiklærer Ole Jacob Gaard Hansen fra Sands Musikskole. Helt forbløffende, at det kan lade sig gøre, på så vanskeligt et instrument og efter bare en sæson og med så unge elever. – 8 og 9 år gamle er Helena Jensen, Linda Lydersen og Sólrún Olsen. Vi kan bare håbe, at de vil fortsætte med at gå til spil, og at Sandoy vil forstå at fastholde Ole Jacob Gaard Hansen ved Musikskolen.

Det der kendetegnede hele aftenen var, at de mennesker, som jeg havde bedt om at medvirke, alle sam-

men gjorde meget mere end jeg havde bedt dem om og at de alle havde forstået helt ind til marven, hvad det er vi vil med det nystiftede Legat. F.eks. spillede de tre piger ikke ét, men hele fire violinstykker, en rigtig koncert, og hvor var de søde, som de stod der på scenen, ivrige efter at vise hvad de kunne, og jeg skal love for, at de kunne, endda efter ikke at have øvet siden før skolen fik sommerferie.

Ole Jacob tog den lange vej fra Havn med flere timers ventetid ved Gamle Rætt, for, midt i sin sommerferie at komme her og dirigere sine elever nogen få minutter. Han er foruden at være en gudbenådet lærer, også et rart og varmt menneske.

Der blev spillet en del Bånd-musik, som Elis

Poulsen fra Sand havde samlet til mig. Elis, der vel nok har haft sin travleste sommer i sin tid i Útvarp Føroya, tog sig tid til at hjælpe, og finde hvad jeg bad om, fra Útvarp Føroyas righoldige arkiver.

Måske burde vi i sommer tale om Útvarp Sandoy, da det er Elis' og Martin Sømark's stemmer vi har hørt igen og igen, i så godt som alle programmer.

Martin har trådt sine barnesko her i Skálavík, og det var nok ikke bare lykken for en dreng, der ikke syntes at det lige var ham, at stå og sætte agn på og rede ud liner med gammelt og mere end halvrdent agn. Er der noget der lugter værre end rådden fisk, det skulle da lige være folk, som gør alt for tåbelig brug af Janteloven. Hør ham lørdag morgen.

Det, Martin Sømark ikke ved om den musik, han præsenterer sine lyttere for, det er simpelthen ikke værd at vide. Hverken Martin eller Elis gør sig skyldig i at efterbe de ulidelige amerikanske hurtig-snakkere, som harmonerer så elendigt med det færøske sprog. Jo, talenterne blomstrer på Sandoy.

Men det er ikke god personalepolitik at slide sine dygtige medarbejdere op. At Elis overhovedet har nogen stemme tilbage, er utroligt, men hørte vi ham ikke nu igen til Sandoyar stævnet i Skopun, ligeså velopløst som til det første stævne – utroligt.

Bånd-musikken blev styret af to unge skoleelever fra Sand, Heðin Johannesen og Tór Tungá og uden de to, havde jeg været helt fortabt.

I løbet af nul komma fem fandt de ud af at være »pladevendere«, og de støttede og hjalp mig igennem hele programmet. De kom om eftermiddagen og stillede deres elektroniske udstyr op og vi gennemgik musikken. Der var lidt sprogforbistring, og det var tydeligt, at det her var musik for mosefund og ikke hvad de havde kunnet tænke sig at spille, og så skulle man vel også lige vænne sig til at se mig, en gammel kone med to krykker og en mere end krum ryg. Det var jo ikke lige en »go-go pige« man skulle samarbejde med.

Jeg kan ikke læse folks tanker, men selv følte jeg en kløft åbne sig mellem os. Hele tiden sad det i baghovedet på mig, hvordan bygger man bro over det spænd af år der er imellem 70 års alderen og teenagere?

To tidsaldre, faktisk to kulturer, de to unge høflige charmetrolde er jo vokset op med musik drønende ind og ud af ørerne, så at sige døgnnet rundt, de ved alt om hvad keyboard og synthesizere og elektriske guitarer skal bruges til og hvordan. De kan knap nok fatte, at der har været en tid inden TV, uden LP, CD, MC, med en gammel »dampradio«, som kun måtte tændes, når de voksne var inde, for det var en farlig tingest. På hylden under radioen stod nemlig et anodebatteri fyldt med syre, og ovenpå det en akkumulator.

På et tidspunkt tiltuskede min far sig en gammel gramofon – sådan en rigtig »His Master Voice« med en stor tragt, og det var en god handel, for der fulgte 2, siger og skriver to gramfonplader med, den ene var »Very, very welcome home Mr. Swenson«, den anden en vrøvl vise om: »Silde-mandens bil er dårlig, den hoster højt alvorlig.« Vi fik aldrig råd til at købe flere

